

Astro-proverbe

Berbec

- Ce-i în gușă, și-n căpușă.
- Bate fierul cât e cald.
- Graba strică treaba.
- Omu' încăpățânat, n-ascultă de nici un sfat.

Taur

- Ochii văd, inima cere...
- Mai bine să-ntreacă decât să n-ajungă.
- Lăcomia strică omenia.
- Frate-frate, dar brânza e pe bani.

Gemeni

- Ai carte, ai parte.
- Când de multe te apuci, mai pe toate le încurci.
- Vorba multă, sărăcia omului.
- Trestia care se-ndoaie, vântul n-o rupe.

Rac

- Fiecare pasăre își iubeste cuibul.
- Fie pâinea cât de rea, tot mai bună-n țara mea.
- Sângele apă nu se face.
- Orice cioară-și vede puilul frumos.

Leu

- Omul de onoare, doar o vorbă are.
- Vulturul nu vânează muște.
- Brazul subțire cu chelțuială se ține.
- Lauda de sine nu miroase-a bine.

Fecioara

- Omul harnic, muncitor, de pâine nu duce dor.
- Nu poți fi și cu varza unsă și cu slănină-n pod.
- Nu te băga unde nu-ți fierbe oala.
- Fiecare pasăre pe limba ei piere.

Balanta

- Tonul face muzica.
- O căutătură dulce, tot la dragoste te duce.
- Haina face pe om.
- Mai bine varză acră cu-nvoială, decât zahăr dulce cu cârteală.

Scorpion

- Scopul scuză mijloacele.
- Să nu știe stânga ce face dreapta.
- Cine are ochi pizmași, chiar lui însuși i-e vrăjmas.
- Cine râde la urmă, râde mai bine.

Sagetator

- Călătorului îi șade bine cu drumul.
- Unde-i lege, nu-i tocmeală.
- Nu-i cum gândește omul, ci e cum vrea Domnul.
- Cugetul bun e cea mai moale pernă.

Capricorn

- Cu răbdarea, treci marea.
- Sfoara pusă-n trei, nu se rupe degrabă.
- Cine n-are batrâni, să-i cumpere!
- Clopotul, de ce-i mai sus, de-aia sună mai dulce.

Varsator

- Prietenul la nevoie se cunoaște.
- Un prieten bun face mai mult decât o pungă de galbeni.
- Libertatea e mai de preț decât tot aurul din lume.
- Pasărea în colivie nu se bucură.

Pesti

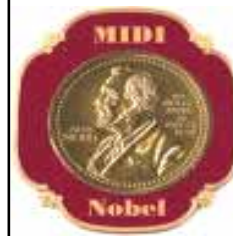
- Iubirea trece prin apă, nu-i e frică de se-neacă.
- Rabdă suflute cât poți, nu-ți da taina către toți.
- Ușa deschisă, pe oricine primește.
- Cu doi pepeni într-o mână e cam greu.

Raluca NIȚĂ

Denis NEGREA

Silogisme amărăciunii

- ▶ Muzica, sistem al formulelor de adio, evocă o fizică al cărei punct de pornire nu ar fi atomii ci lacrimile.
- ▶ Există dezlipiri de lume care te năpădesc subit, ca adieri mortale, și-n care înțelepții îți par biete veverițe, iar sfinții profesori ratați.
- ▶ Sunt inimi, a căror muzică de s-ar concentra într-un trăznet sonor-viața ar începe de la capăt. De-am ști atinge coarda cosmogoni că a fiecărei inimi.
- ▶ Prin mine rătăcește un Septembrie visător și fără de-nceput.
- ▶ Cât datorește spiritul nefericirii în dragostei S-ar putea pe ea bine ca el să nu fie decât opera acesteia.
- ▶ Iubirea nu se poate suporta, ci numai suferi. Cu fruntea pe săni, te despământenești de tot pământul.
- ▶ Iubirea nu începe în viață. Și de aceea parfumul feminin pare aroma de moarte a unei corole de cimitir.
- ▶ Nu cred că Dumnezeu să fi făcut pe Eva din coasta noastră, căci atunci ar trebui să ne înțelegem cu ea și altundeva decât în pat.
- ▶ Munții își înșală singurătatea cu vecinătatea cerului și deșertul cu poezia mirajelor. Numai inima omului rămâne veșnic cu ea însăși...
 - ▶ Nu este marea o jenă în fața oricărei împliniri?
 - ▶ Un fulg rătăcitor prin aer este o imagine de zădărnici și mai sfâșietoare și mai simbolice decât un cadavru.
- ▶ Când îmi port mâna pe coaste ca pe o mandolină, senzația morții ia contur de nemurire.
- ▶ Ne stoarcem viața ori de câte ori cugetăm, astfel încât un gânditor absolut ar fi un schelet ce și-ar ascunde oasele în...transparența gândurilor.
- ▶ Începia te neliniști de Timp, cu mult înainte de a-i citi pe filozofi, privind atent, într-un moment de oboseală, fața unui om bătrân.
- ▶ A știi că ești muritor înseamnă în realitate a muri de două ori, ba nu, înseamnă a muri de fiecare dată când știi că trebuie să mori...
 - ▶ Să te plictisești înseamnă să mesteci timp...
- ▶ Nu din extravagantă și nici din cinism umbra Diogene cu un felinar, în plină zi, să caute un om. Știm noi prea bine că din singurătate.
- ▶ Doar când te zărești gol și aduci aminte că ești și că ești muritor. Îmbrăcămintea ne împrumută o superioritate artificială asupra timpului.
 - ▶ Moartea - sublimul la îndemana fiecăruia
 - ▶ Ca să crezi nestrămutat în om trebuie să nu fii capabil de introspecție și să nu cunoști istoria.
- ▶ Istoria întregă e proba limpede că omul nu numai că n-a fugit de chin dar i-a născocit mreje, pentru a nu scăpa cumva din vraja lui.
 - ▶ Istoria e mânată de oameni care-și pipăie neconștient pulsul.
 - ▶ Năzuința mielului de a deveni lup stă la originea majorității evenimentelor.
- ▶ Iubirea de oameni este o boală tonică și în același timp ciudată, fiindcă nu-i sprijinită de nici un element din realitate. Un psiholog iubitor de oameni n-a existat până acum și desigur nu va exista niciodată. Cunoașterea nu merge în sensul umanității.
- ▶ Oamenii își cer o meserie - Ca și cum faptul de a trăi n-ar fi una - și încă cea mai grea!
 - ▶ N-are rost să fii decât poet, matematician sau general.
 - ▶ Sunt unii oameni atât de proști, că de le-ar apărea vreă idee la suprafața creierului ea s-ar sinucide de groaza de singurătate.
 - ▶ Nici măcar în patologie nu intră proștii, fiindcă au de partea lor eternitatea.

IF

Nr. 6, Decembrie 2003

Tahionul – MAI RAPID DECÂT LUMINA ?!

Tahionii sunt particule ipotetice care se deplasează cu viteze mult mai mari decât viteza luminii. Existența lor este demonstrată teoretic pornind de la teoria relativității a lui Einstein

Teoria spune că tahionii pot avea și viteze negative. Cu alte cuvinte, ar putea veni din viitor. În cazul în care aceasta ipoteză se va adeveri, rămâne de demonstrat dacă există vreă legatură între tahioni, ca purtători de informație din viitor, și călătoria în timp sau profețiile exacte.

Din punct de vedere parapsihologic, prezivunea nu este altceva decât precogniție, adică fenomenul paranormal prin care sunt obținute informații din viitor. Precognițiile pot fi pseudovizuale, atunci când subiectul vede la propriu imagini din viitor. Dar aceleași percepții pot fi pseudoaudibile, caz în care subiectul are acces la secvențe sonore viitoare, adică aude "voci". Percepțiile precognitive pseudosesizabile sunt extrem de rare: receptorul are deja acele senzații fizice pe care urmează să le aibă mai târziu. În fine, există și percepții intuitive când, fără nici o excitare senzorială din gama celor cunoscute, prezicătorul știe pur și simplu că "așa se vor petrece lucrurile".

Alături de o mulțime de prezivuni care s-au dovedit a fi eronate, istoria a înregistrat și prezivuni corecte. De pildă, asasinarea lui Kennedy a fost prezisă cu 10 ani înainte de a avea loc; debarcarea din Normandia a fost, de asemenea anticipată; despre scufundarea Titanicului s-a scris o năvălă înainte ca aceasta să se producă, iar lista ar putea continua mult și bine cu scriitori vizionari, precum Jules Verne, ale cărui romane descriau acum un secol lumea de azi.

Existența tahionilor ar putea explica aceste fenomene. Teoria existenței unor astfel de particule s-a înfiripat pentru prima oară în perioada pre-relativistă în mintea fizicianului Arnold Sommerfeld, urmând ca în 1960 Gerald Feinberg să le numească *tahioni*.

Din ecuațiile teoriei relativității a lui Einstein se poate deduce existența acestor particule. O ecuație de bază a acestei teorii este: $E = \frac{m}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$ unde E este

energia particulei, m este masa de repaus, v este viteza particulei, iar c este viteza luminii. În mod normal energia crește odată cu creșterea vitezei și devine infinită când $v = c$, astfel încât o particulă cu viteză inițială mai mică decât viteza luminii nu poate fi accelerată până la viteza luminii și dincolo. Dar ce se întâmplă cu o particulă a cărei viteză este întotdeauna mai mare decât viteza luminii ($v > c$)? În acest caz, $v^2/c^2 > 1$, deci numitorul ecuației anterioare este un număr imaginar. Dacă m are valoare reală, E este imaginar, ceea ce nu le pică bine fizicienilor pentru că energia este o cantitate măsurabilă. Dacă m ia valori imaginare, E este real (pentru că două numere imaginare împărțite dau unul real).

Deci tahionii pot exista în conjunctura în care:

- a) nu trec niciodată înapoi bariera vitezei luminii;
- b) au o masă de repaus imaginară (ceea ce este mai acceptabil din punct de vedere fizic din moment ce masa de repaus a unui obiect care nu se oprește niciodată nu se poate măsura direct).

Tahionii vor încetini dacă au câștigat energie, și vor accelera dacă au pierdut energie. Particulele încărcate electric care se deplasează cu viteze mai mari decât viteza luminii cedează energie sub forma radiațiilor Cherenkov. Tahionii încărcăți vor ceda continuu energie, chiar și în vid, prin emisii Cherenkov. Aceasta va provoca o creștere a vitezei, vor pierde și mai multă energie, se vor accelera astfel și mai mult, și tot așa, conducând la o accelerare continuă și la pierderea unei cantități mari de energie.

Cu toate acestea, existența tahionilor nu a putut fi demonstrată experimental de către oamenii de știință, rămânând doar o demonstrație teoretică menită să dea peste cap toată relativitatea lui Einstein și să ne stimuleze pe noi să mergem dincolo de limitele unei teorii pe care o credeam perfectă.

"Nu te poți stăpâni decât între patru pereți. Chemările depărtărilor te împing mai departe de calculul existenței tale..."
(E. Cioran)

SUMAR :

Evoluție sau involuție!?
pag. 2

Teoria relativității pusă sub semnul întrebării
pag. 3

Câte din cele "7 minuni ale lumii" mai există?
pag. 3

De ultimă oră
pag. 3

Astro-proverbe
pag. 4

Silogisme amărăciunii
pag. 4

Director: Denis Negrea
Redactor-șef: Victor Popescu

Grafică, Design, Tehnoredactare: Denis Negrea
Web-Designer: Nicolae Braniște

IF ?!

Colaboratori: Raluca Niță, Cosmin Canțu, Florin Dițuleasa, Robert Ștefan, Cristi Neacșu, Mihai Oprea, Cătălin Neacșu, Mioara Tăciacă

Revistă editată de secția Inginerie fizică a Universității din Pitești, cu sprijinul d-lui conf. univ. dr. Dumitru Chirleşan.

Pentru sugestii: www.ingfiz.ro sau revista_if@yahoo.com

ISSN: 1584-0638

Din ce s-a născut universul? Dintr-un univers subtil care l-a precedat. Din ce s-a născut omul? Dintr-o formă subtilă care l-a precedat. Din ce s-a născut copacul? Dintr-o sămânță; copacul se află în acea sămânță în starea potențială ce cuprinde deplina sa manifestare. S-a născut și a devenit manifestare.

Astfel, deplina manifestare a acestui univers este condensată într-un punct de plecare (de început) al universului.

Universul este acum manifestat; se va resorbi în acel punct primordial și apoi se va expanda din nou în manifestare. Descoperim că formele subtile se nasc și capătă în evoluția lor din ce în ce mai multă substanță, până vor atinge deplina manifestare, urmând ca apoi să se resoarbă gradat în forme din ce în ce mai subtile de manifestare. Această trecere de la subtil la material, prin simpla reorganizare a părților integrante, este ceea ce epoca modernă numește evoluție. Evoluția este o lege care nu mai trebuie dovedită, este o lege existențială și nici un om rațional nu o poate nega. Dar mai trebuie să avem în vedere încă ceva. Trebuie să facem un pas înainte; și ce înseamnă aceasta? Să înțelegem faptul că fiecare evoluție este precedată de o involuție. Sămânța este în realitate tatăl copacului, și un alt copac este, la rândul său, tatăl sămânței. Sămânța este forma subtilă din care se naște manifestarea materială deplină a respectivului copac, dar un alt copac pe deplin manifestat s-a resorbit în acea sămânță. Întreaga manifestare fizică a acestui univers s-a aflat în stare potențială în universul subtil cosmic. Nimic nu se naște din nimic. Totul există în eternitate și va exista în eternitate. Numai mișcarea este succesiunea fluxului și a refluxului, resorbindu-se în forme subtile și expansionându-se apoi în forme materiale. Acest proces de involuție - evoluție caracterizează întreaga natură. Toate procesele evolutive, de la manifestările primare ale vieții până la perfecțiunea umană, trebuie să se fi aflat la baza unor alte procese involutive. Întrebarea este: la baza involuției cui? Cine s-a ocultat? Putem spune că Dumnezeu. Evoluționiștii ne-ar contrazice cu siguranță, pentru că ei susțin că această inteligență s-a dezvoltat pe scara evolutivă târziu, o dată cu apariția mamiferelor și, în final, a ființei umane.

Conform evoluționiștilor, milioane de ani au trecut în această lume fără ca această inteligență să se manifeste. Dar teoria este contrazisă și vom vedea aceasta aplicând teoria noastră. Copacul se naște din sămânță pentru a deveni din nou sămânță; începutul și sfârșitul sunt identice. Știm deci că, dacă vom cunoaște începutul, vom cunoaște și sfârșitul. Și invers, dacă vom cunoaște sfârșitul, vom cunoaște și începutul.

Ființa Supremă se ocultează pentru a se regăsi.

Astfel, dacă luăm exemplul seriei evoluționiste, de la protoplasmă la ființa umană desăvârșită - aceasta ar fi o viață. Finalul este ființa umană desăvârșită - astfel că începutul trebuie să fi fost același. Deci protoplasma trebuie să reprezinte involuția (sau ocultarea) celei mai înalte forme de inteligență. Este foarte posibil ca această formă supremă a inteligenței să nu poată fi detectată în protoplasmă, dar ea există acolo, în stare potențială, până va deveni plinar manifestată în ființa umană desăvârșită.

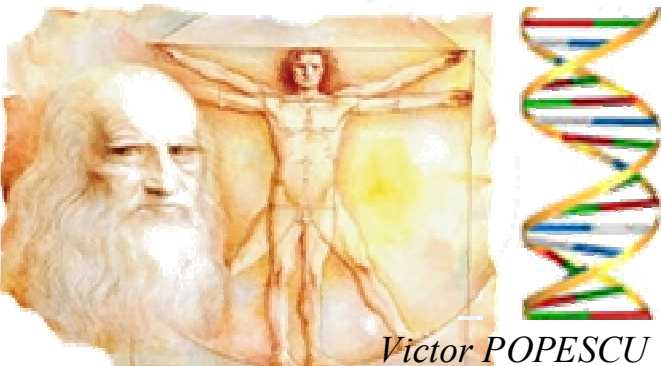
Ceea ce am afirmat poate fi demonstrat matematic. Dacă legea conservării energiei este adevărată (conform căreia nimic nu se pierde, totul se transformă), nu poți obține nimic din nimic. Și ce este această inteligență supremă?

Dacă ea nu ar fi existat în protoplasmă, înseamnă că a apărut brusc, din nimic, ceea ce este absurd.

Înseamnă că, în mod firesc, omul desăvârșit, omul - Dumnezeu, care a depășit legile naturii și a transcens întreaga manifestare, care nu mai are de trecut prin procesul evoluției, prin ciclul nesfârșit al nașterii și al morții, și al morții, s-a ocultat în celula protoplasmatică, ce se află la celălalt capăt al lanțului evolutiv.

Aplicând această teorie în întregul univers, putem afirma că o formă supremă de inteligență trebuie să fi fost cauza Creației. Care este cea mai evoluată noțiune pe care o are ființa umană despre universul în care trăiește? Inteligența. La început, această inteligență supremă se ocultează, urmând ca, în cele din urmă, ea să se expandeze. Inteligența universală este ceea ce numim Dumnezeu. Poate fi numit cu oricare alt concept care îl definește. Această inteligență cosmică se ocultează, apoi gradat începe să se manifeste din ce în ce mai plinar, urmând ca, în final, să atingă deplina manifestare în ființa desăvârșită spiritual, care a atins comuniunea cu Dumnezeu (Inteligența Supremă), ceea ce înseamnă revenirea la sursa originară. De aceea, toate scripturile afirmă: "Din Dumnezeu ne-am născut, la Dumnezeu ne vom întoarce". Să nu ne fie teama de termenii teologici; această Inteligență Supremă este ceea ce teologii numesc Dumnezeu. Și toate speranțele, aspirațiile și dorințele de fericire ale umanității au fost "absorbite" în această noțiune.

Toate formele variate de energie cosmică, cum ar fi: materia, gândul, forța, inteligența etc., sunt manifestările acelei Inteligențe Cosmice (Dumnezeu). Întregul univers, tot ceea ce noi simțim, vedem, auzim - este Creația Sa sau, mai bine spus, Proiecția Sa sau, și mai bine spus, Dumnezeu Însuși. El este cel care strălucește în soare și în stele, El este pământul mamă, El este oceanul, El este ploaia care se revărsă, El este aerul care ne menține în viață. El este cel care vorbește, cel care ascultă și El este vorbirea însăși. El este cel care ne susține și El este cel care luminează pentru ca să putem vedea. Totul este El. Acesta este misterul universului. "Tu ești atât în bărbat, cât și în femeie. Ești atât în cel plin de vigoare, cât și în cel bătrân, Tu ești în tot, Tu ești Totul, o, Doamne!" Aceasta este singura soluție a Cosmosului care satisface intelectul uman. Într-un cuvânt, ne naștem din El, trăim în El și tot la El ne întoarcem..."

Victor POPESCU

Teoria relativității pusă sub semnul întrebării

Este posibil ca marele geniu al fizicii să se fi înșelat în privința vitezei luminii? Câțiva cercetători australieni de la Universitatea din New South Wales înclină să creadă că viteza luminii nu este constantă, totdeauna, așa cum susținea Einstein.

Studiile lor, efectuate asupra galaxiilor foarte depărtate și foarte luminoase, sugerează că viteza luminii scade, cu timpul. "Cu timpul" înseamnă, în acest context, miliarde de ani. Lumina încetinește, au constatat astronomii australieni, însă nu au găsit încă o explicație pentru acest fenomen.

În schimb, ei semnaleză că, în cazul în care observațiile lor vor fi confirmate, vor fi date peste cap o mulțime de teorii. Astfel, celebra formulă a lui Einstein care sintetizează cel mai bine cunoștințele noastre despre spațiu și timp, $E=mc^2$, devine incertă.

"Einstein ar fi urât din tot sufletul descoperirea asta. Întreaga sa teorie a relativității se bazează pe faptul că viteza luminii este o constantă universală absolută", a declarat profesorul Paul Davies. În plus, variația vitezei luminii afectează și alte ramuri ale fizicii, precum termodinamica sau fizica cuantică, în care viteza de 299.792,458 km/s a luminii este considerată fixă.

Să se fi înșelat, oare, Albert Einstein...?!

De ultimă oră *Cristi Neacșu*

Oamenii de știință români combat teoria apariției vieții pe Pământ

Revista "New Scientist" susține că o echipă de cercetători români de la Universitatea "A.I. Cuza" din Iași a realizat un proiect care poate răsturna teoria apariției vieții pe Pământ. Cică, specialiștii ieșeni au creat o structură gazoasă încărcată electric, care conținea caracteristicile specifice unor forme de viață, numai că

structurile descoperite pot fi considerate moarte din cauză că nu conțin material genetic moștenit, adică ADN.

B15 s-a rupt în două

Cel mai mare iceberg din lume, aflat în Antarctica, s-a rupt în două după ce a fost lovit de o violentă furtună.

Botezat B15, icebergul de 11.000 de kilometri pătrați, la fel de întins precum Jamaica, era cel mai mare observat până acum, înainte de a se despărți în două bucăți, luna trecută. Titlul de cel mai mare iceberg din lume revine din acest moment icebergului C19A, care se află în apropierea unei baze franceze din Antarctica.

C19A se întinde pe 5659 de kilometri pătrați, adică o suprafață mai mare decât cea ocupată de Luxemburg. Icebergul B15 a provocat moartea a milioane de pinguini cărora le-a răpit accesul la mare, când s-a desprins de calota glaciară Ross.

Mihai Oprea

Câte din cele "7 minuni ale lumii" mai există?

Dintre nenumăratele creații pe care omenirea le-a acumulat în milenara sa existență, nici unele nu au stărnit, pare-se un entuziasm unanim ca acele capodopere arhitectonice și sculpturale ce au fost socotite, încă din vremea realizării lor, adică din antichitate, ca adevărate minuni ale lumii. Erau în număr de șapte.

Primul istoric de artă care a descris, într-o lucrare unitară, aceste înfăpturi excepționale ale geniului uman, este socotit Filon din Bizanț. În secolul II î.e.n., el a scris un tratat în limba greacă, păstrat numai într-o traducere latină târzie sub titlul „De septem orbis miraculis”. Aici sunt enumerate următoarele monumente: piramidele din Egipt, grădinile suspendate ale Semiramidei, zidurile Babilonului, statuia lui Zeus din Olimpia, colosul din Rhodos, templul Artemisei din Efes, mormântul lui Mausol.

Este interesant de știut câte dintre acestea au supraviețuit până în zilele noastre, și, mai ales, în ce stare se află ele. Prima mare minune arhitectonică a omenirii, piramida atribuită faraonului Keops, veghează și astăzi întinderea nisipurilor de la Gizeh. Acolo faraonii din dinastia a IV-a a Egiptului au înălțat, în prima jumătate a mileniului al III-lea î.e.n., un adevărat oraș al morților, dominat de cele trei mari piramide (Keops, Kefren și Mykerinos), și de zâmbetul enigmatic al Sfinxului. A doua minune a arhitecturii antice sunt socotite grădinile suspendate ale Semiramidei din Babilon. Legenda și adevărul se împletesc în jurul acestora mult prea strâns pentru a mai putea fi deslușite. Cei mai mulți istorici antici și moderni atribuie grădinile lui Nabucodonosor, regele Babilonului (605-561 î.e.n.), care, dorind să-i fie pe plac unuia dintre soțiile sale de origine persană, a înălțat în inima orașului un palat minunat în trepte. Pe terase erau plantați arbori meniți să înlăture nostalgia ținuturilor natale. La scurt timp după moartea lui Nabucodonosor, în 538 î.e.n., perșii cuceresc Babilonul și prădează templele, ruinându-le. Orașul este și mai distrus după 7 ani în urma invaziei macedonene.

Templul Artemisei din Efes, a cărui realizare - potrivit lui Pliniu, a durat peste 200 ani - a uimit lumea prin ingeniozitatea construcției, prin frumusețea picturilor și sculpturilor de pe cele 127 coloane ale sale. Statuile care umpleau templu erau executate în majoritate de Proxitele. Templul a fost succesiv inundat, distrus și risipit. Din mormântul regelui Mausol (377-355 î.e.n.) din Halicarnas, înălțat de soția sa Artemisa, nu au mai rămas decât două statui și câteva fragmente din friza sculpturală care se păstrează la „British Museum”. Ultimele trei realizări uimitoare ale antichității - statuia lui Zeus din Olimpia, farul din Alexandria și colosul din Rhodos - au pierit fără urmă.

Robert Ștefan